

HGGunnink, gehouden te Dalfsen 03.11.2019

Votum + zegengroet

Psalm 122 :1, 2, 3

Tien Woorden

Psalm 119 : 4, 5, 6

Gebed

Gezang 38 : 3, 4, 5, 6

Lezen Filippenzen 1 : 3 - 11

Kolossenzen 1 : 1 - 2

Tekst **KOLOSSENZEN 1 : 3 - 8**

Bediening van het Woord

Psalm 149 : 1, 2, 3

Gebed

Dienst der offeranden

Gezang 38 : 9

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Stel uzelf even de vraag: 'wat vindt u, wat vind jij nou eigenlijk, van de gemeente van Jezus Christus hier in ... (Dalfsen en omstreken)?'

Die gemeente, mensen bij elkaar die je niet zelf hebt uitgezocht.

Gemeente, die bestaat uit allerlei mensen, en wat zijn ze verschillend.

Saksen met hun aardig- en eigenaardigheden; anderen.

Die gemeente hier, met goede, mooie dingen. Maar misschien ook met dingen waarvan je zegt: 'ja, dat is niet zo mooi, en niet zo goed'.

Maar, zou die gemeente nou zoveel anders zijn, dan indertijd die gemeente daar in Kolosse? En, en dat is het wonder altijd weer, waar we vanuit mogen gaan, elke gemeente die echt van Jezus Christus is, is héél bijzonder.

Daarom wil ik u vanmorgen het Woord van de Heere bedienen onder het thema:

Heere God wij danken Ú

- voor Uw gemeente
- voor Uw gaven
- voor Uw dienaar

1) Wij kennen uit Psalm 115 wel de eerste regel: 'niet ons, o Heere, maar **Uw** naam geef de eer'. Wie gelooft, die leert God danken. God die Machtige, die in het leven roept, die onderhoudt, die beschermt. God, die ook in die streek, - daar in, wat wij dan tegenwoordig West-Turkije noemen-, die daar een gemeente laat ontstaan en bestaan: Kolosse.

Ja, hoe kan dat? Niemand van de mensen daar in Kolosse zit te wachten op de verkondiging van het Evangelie. Ook daar is niemand op zoek naar de enige echte God. Maar, God zoekt wel hén op. Hij Die bóven alles staat.

Hij laat dat Evangelie komen, in Zijn wijsheid, op Zijn tijd, op Zijn manier.

Denk maar aan wat u belijdt in de Dordtse Leerregels, eerste Hoofdstuk Artikel 3, God stuurt Zijn verkondigers om dat Evangelie te laten horen. En dat gaat zoals **Hij** het wil. Dan daar, dan zus, dan zo. En als je ervan hoort, altijd weer zo wonderlijk.

Niemand wist daarvan. Een voorbeeld, niemand wist daarvan, maar -ik meen dat het een Amerikaan was-, kwam op gegeven moment in Singapore, en een zondag-over was hij daar. Ja, alleen, voor zijn idee. En hij loopt er wat rond en ziet opeens een bordje ergens aan een deur, met zoiets van: 'kerk van Jezus Christus', en hij gaat er naar binnen, en hij komt er een gemeente tegen, inderdaad die van Jezus Christus is! Die luistert naar het Woord van de Heere. Wonderlijk, Gods leiding in dat alles.

En God Die met die wonderlijke leiding dus ook daar in Kolosse aan het werk ging.

Hij wordt hier met heel speciale woorden aangesproken.

'Wij danken de **God**, en **Vader** van onze Heere, Jezus Christus.' De Vader van ónze Heere, namelijk Jezus, de Gezalfde.

Over Jezus, de Gezalfde, heeft Paulus het heel veel. Dat had hij in Filippenzen ook, dat valt meteen op, in dat begin van die dankzegging, dat dat regelmatig genoemd wordt.

Dat komt ook verder in deze brief, -en als het allemaal gebeuren mag, dan hoop ik ook verder uit deze brief nog te gaan preken-.

Maar het gaat voortdurend over Jezus Christus.

En in dat begin, maakt dan de apostel duidelijk aan die gemeente van, 'ja, vergeet nooit Jezus Christus is, -eerbiedig gezegd- van hetzelfde niveau als God de Vader.'

Jezus Christus is Zelf ook God. En die God is onze Heere. Even weer bij doordenken, niet van d' Heere Jezus, heel vlot gezegd. Nee, de Héére. Onze Eigenaar.

De Eigenaar van Paulus die dicteert, en van Timotheüs die misschien wel noteert. En van die gemeenteleden daar in Kolosse, die de brief te horen krijgen.

De Eigenaar, Hij met gezag over iedereen, die aan de gezalfde Jezus verbonden is.

Die op Hem vertrouwt. Ook hier, in ... (Dalfsen en omgeving).

Wij dánken U.

Elke keer.

Als Paulus aan die gemeente, en de gemeenteleden denkt - altijd, danken.

Het kan, broeders en zusters, dat de apostel die in dienst van Jezus Christus staat, vanwege de gemeente in Kolosse, en vanwege andere gemeenten, een hoofd vol zorgen heeft. Als je de rest van de brief leest, dan is het daar ook niet allemaal koek en ei, en dan is het niet allemaal zo prachtig mooi, rozengeur en maneschijn. Nee.

En in andere brieven ook. Wat maken ze soms een heisa en een trammelant, en wat geeft dat onderling spanning, en wat is dat een gedoe. Het zijn net mensen, zeggen we dan.

Ja mensen, vreemd volk. En kerkmensen dat is vaak wel heel vreemd volk.

Maar Paulus begint met danken.

Here God wij dánken **U**.

En dat is voor hem haast vaste prik. En dan niet van, nou ja dat hoort nou eenmaal zo, dat moet je gewoon zo doen. Nee, elke keer.

Vergelijk dat dan maar even met Filippenzen 1. Elke keer is dat bloedserieus. Dan zegt hij de dingen, vanuit het hart. Maar hij zegt ze ook op een niveau van, 'ja dit, hier gaat het om, dit is de kern van de zaak, hier beginnen we mee, want als je zo begint, ja, dan kunnen je verder gaan.'

Daarom is het ook zo opvallend, dat in de brief aan de Galaten die dankzegging ontbreekt. Daar is zoveel aan de knikker, dat hij meteen, als het ware, er tegenin gaat, van wat zich daar allemaal afspeelt.

Maar vergeet niet, ook in die brief aan de Galaten, zit nóg het één en ander van lof voor de Heere Die daar aan het werk is.

En nu hier, ten aanzien van die gemeente in Kolosse, waar Paulus zélf níet aan het werk geweest is. Tóch, elke keer danken. En denkt u daar maar eens over na, broeders en zusters. Want wij zijn mensen die heel vaak snel met kritiek zijn. Dat zit in de samenleving, maar dat zit ook in óns. Zeggen wij ook heel gauw van, 'dit deugt niet, en dat is niet goed, want het staat mij niet aan. En dan wil ik dat het wat anders gaat.'

Ja, maar dit danken, dat mogen wij ook leren. Misschien kent u het al, en misschien doet u het al. Misschien hebt u wel, -en dan denk ik aan jongeren, op de catechisatie geleerd van LDSVVV-. En dat is ook wel een goeie afkorting. L-D-S-V-V-V: loven, danken, schuld belijden, vergeving vragen, vernieuwing vragen, voorbede doen. En, als je dat geleerd hebt, begin je dus inderdaad vaak met loven en danken.

Maar u weet ook, -degene die vaker moeten bidden dan één keer op een dag-, die weten ook, dat het best moeilijk is, en dat dan dat loven en danken er ook heel makkelijk bij inschiet. Dat we heel snel beginnen met, 'Heere wilt U ..., en Heere wilt U ...'.

Danken.

En nou hier speciaal, danken mogen wij leren, ook wanneer we denken aan -wat wij dan noemen-, 'onze' gemeente, hier in ... (Dalfts en omgeving).

Danken, wanneer wij denken aan de andere DGK- gemeenten.

Danken, wanneer wij denken aan GKN- gemeenten.

Danken, wanneer wij denken aan, welke gemeente ook maar op deze aarde, waar de Heere, Jezus Christus, het voor het zeggen heeft.

Want doe dan ook maar rustig een keer, dat je dankt voor ál die gemeenten overal op aarde. Waar je geen flauw benul van hebt waar ze allemaal zijn, en hoeveel er zijn, en hoe dat allemaal zit. Je kunt bijvoorbeeld rustig een keer danken voor de gemeenten van de Heere, Jezus Christus, in Rusland, in China, in Colombia, in Zambia, en noem maar op. Overal.

De ene keer kun je dat doen met naam en toenaam, dan heb je d'r iets van gehoord. In Opeinde is een beetje verbinding met de Oekraïne. In Groningen, Bedum, is een beetje verbinding met Indonesië.

Maar ook, algemeen, wij dánken U.

Want, u weet het toch, en soms zíet u daar een beetje van. Hoe genadig en barmhartig, en wijs en goed, de Heere God bezig is! In Zijn zorg voor die gemeenten, met soms zulke wonderlijke mensen.

En daar worden die gemeenten soms ook wat wonderlijk van.

Nog altijd, wat is het geweldig wat God allemaal bezig is te doen!

2) Dan het tweede, **Heere God, wij danken U, om Uw gáven.**

Want de gemeente in Kolosse die door Jezus Christus geliefd is. Ja, elke gemeente die door de Heilige Geest aan Jezus Christus verbonden is, die heeft een aantal bijzondere cadeaus gekregen. Cadeaus, gaven, van de drie-enige God. En als u hier verder over hoort, en als u dat thuis nog eens naleest, dan is het goed, om je af te vragen, past dit nu ook op de gemeente h́ier. Hoe zit dat nou bij ons?

Je kunt als je thuis aan tafel zit, je kunt dat Bijbellezen gaan doen: nou we zijn toe aan Kolosse. En hatsiekiedee, dan gaat het los en je leest Kolosse 1. En dan is het weer over, en de volgende dag Kolosse 2.

Maar, als je van tevoren gebeden hebt om het werk van de Heilige Geest, dan vraag je ook van, 'laat dat Woord in ons hart werken'. En wat zou dit nou mogen uitwerken? Die dankbaarheid voor de gemeente.

En, kunt u ook merken, dat u die gaven van God gekregen hebt?

Het gaat om de bekende drie zaken. Alleen in een wat andere volgorde dan gewoonlijk; geloof, hoop en liefde, zeggen we dan. Het is nu geloof, liefde en hoop.

Maar hoe bekend dan ook, toch weer even doordenken.

Het begint ermee dat Paulus en Timotheüs, van die Epafras, -die naam die komt aan het eind, daar moeten we aan het eind ook nog over hebben, over die man-. Paulus en Timotheüs die hebben van Epafras gehoord, dat de gemeenteleden in Kolosse, echt vól zijn van het vertrouwen, dat geloven, dat hen rust geeft en kracht.

Hun geloof, dat is maar niet iets van, in de kerkdienst en dan kom je thuis, en dan leg je het in de kast. Nee, dat geloof dat heeft body. Dat geloof, dat is te zien, dat kun je merken aan die mensen.

'Hé, dat is één, die hoort bij Jezus Christus, hij heeft het er over'.

Maar ook verder, ze belijden dat. Ze komen daar vooruit, dat Jezus Christus de enige Redder is.

Dat geloven, en dat leven in geloof, dat is altijd een wonderwerk van God.

Dat is niet dat die mensen bij elkaar gaan zitten, en mekaar wat opbouwen, en mindfulness doen en weet ik veel wat.

Nee, God, Die is bezig om daar het geloof te werken, en te sterken.

En daarom, Heere God, wij danken **U**, voor dat geschenk van geloven in Kolosse.

U hebt dat daar gegeven, heerlijk.

Geloven is ook voor ons, altijd weer dat geschenk!

Niet: wij krijgen dat zelf voor elkaar. Niet: wij praten mekaar dat aan. Nee, God de Heilige Geest.

En dan het tweede wonderwerk van God drie-enig.

Je kunt de gemeenteleden ook herkennen, omdat ze dáden van liefde laten zien, in die gemeente van mensen die door God zijn apart gezet. En die door God bij elkaar zijn gezet.

Nee, het zijn niet die mensen die voor 100% allemaal hetzelfde denken. Het zijn niet die mensen die ook verder bij mekaar op de koffie komen, en samen op vakantie gaan. Nee, het zijn die mensen, die uitgekozen zijn. Heel verschillend, status, leeftijd, geslacht, ras, werk, noem maar op. Maar bij elkaar **gebracht**.

Het gaat hier, broeders en zusters, -een beetje een aparte zin, voor de kinderen niet helemaal helder misschien-, maar het gaat hier om, effecten van hun affectie. Als je dat in het Engels zegt, dan klinkt dat nog veel mooier, dat heeft te maken met 'effects' en 'affects'.

Maar het gaat erom, dat ze woorden geven aan hun liefde. Want als er geen woorden bijkomen, -denk maar aan een huwelijk, als er nooit een keer tegen je gezegd wordt: 'ik hou van jou.' 'Nee, dat weet ze toch, dan hoef je dat niet meer te zeggen'. Als dat nooit komt, dan weet u zelf wel, dat deugt niet.

Als het gaat om woorden in de gemeente, laat maar aan elkaar horen inderdaad, hoe dankbaar je voor elkaar bent. En daarnaast gaat het om handen en voeten. Barmhartigheid, metterdaad. In daden van liefde. God heeft hen immers bij elkaar gebracht. God heeft hen aan elkaar gegeven. Ze zijn: broeders en zusters. En die familieband is gemáákt. En dat is een gave. Hoe lastig het soms ook kan zijn. Want zelfs met je eigen broers en zussen kun je niet eens altijd geweldig door één deur. En dan heb je broeders en zusters, en dat is soms nog veel moeilijker. Maar het is en blijft een gave van God. En bij die gave horen dan ook opdrachten.

Typisch een punt, ook voor ons, broeders en zusters. Niet alleen daar in Kolosse. Maar ook hier. Hoe zijn wij met daden van liefde, tegenover elkaar bezig? Is het te merken, aan uw daden van liefde, dat u van Jezus Christus mag zijn?

En dan dat laatste, met die andere volgorde. Tenslotte, de hoop. Dat een lastig woord voor ons in Nederland. Want, 'ik hoop dat de volgende maand de Elfstedentocht komt.' Ja, dat is altijd iets bijzonders, nou dat hoop ik dan maar. Maar ja, gebeurt het? Wie zal het zeggen, het is zo onzeker als wat.

Maar, waar zij als gelovigen op mogen hopen, dat is zo **zeker** als wat. Dat is de zekerheid van de heerlijkheid op een vernieuwde aarde. Dat is heerlijkheid, dat is

toekomst, die hen, bij alles wat ze meemaken op deze aarde, werkelijk daarboven uittilt! En als ik dat zo zeg, dan weet ik ook wel, dat het best soms heel moeilijk kan zijn. Je zult maar in moeite zitten en in ellendigheden. En dan gaat het allemaal niet zo vanzelf, dat je zegt, 'nou nee, maar de Heere tilt mij er wel bovenuit hoor.'

Maar daarvoor heb je elkaar ook weer nodig. Elkaar wijzen op die hoop. Want je kunt het best een periode kwijt zijn. Het kan heel ver wegwezen. Dan moet die ander nog oppassen dat die er niet te makkelijk over praat. Want, dan zeg je helemaal, 'daar is het gat van de deur. Als je er zo makkelijk over praat, dan zegt het me helemaal niks meer.'

Maar tóch, elkaar daarin vasthouden. Je ziet nog niks, maar je bent met elkaar ervan overtuigd: het zit er aan te komen! Zeker weten! Het zit er aan te komen, dat zonder zonde en zonder gebrek, zullen we God van ganser harte, met alle krachten, met heel ons verstand dienen.

Want, -en dat is de basis van alles-, want Jezus Christus. Het is door Hem! Dat is Zijn werk! Vanwege Zijn volmaakte werk, kun je d'r 100% zeker van zijn. Gegarandeerd.

Wij zien wat voor ogen is. En dan is er een heleboel, en dan kan het ook wel mistig zijn. Maar we mogen elkaar opscherpen, telkens weer: 'die toekomst is volstrekt zeker!' En dan komt ook die vraag aan elkaar van, 'hoe zit het bij jou, hoe zit het bij u? Is daar inderdaad dat, dat uitgetild worden boven?'

Laten we elkaar bemoedigen broeders en zusters! Dat vaste vertrouwen, dat liefhebben met daden, die zekere hoop, vanwege Jezus Christus. Daar ging het al over, toen het Evangelie in Kolosse voor het eerst werd verkondigd. En dat is waar verkondiging over gaat.

Natuurlijk, je kunt zeggen, verkondiging gaat over een heleboel. De Bijbel is zo dik als wat, daar komt nooit iemand echt klaar mee, kun je mee door blijven gaan. Correct. Maar als je het heel kort samenvat, dan zeg je, 'die Bijbel, die gaat over geloof, liefde en hoop.'

En de verkondiging in de gemeente, cirkelt altijd weer daaromheen.

En al is hier in deze streek al eeuwenlang een gemeente van Jezus Christus, -ik moet zeggen, al zijn hier in deze streek al eeuwenlang gemeenten van Jezus Christus-.

Dan is dat nog altijd waar het om draait: geloof, liefde en hoop.

En Paulus heeft het in zijn brief dus niet over iets nieuws, in de richting van de gemeenteleden in Kolosse. Nee, daar hebben ze werkelijk met heel hun hebben en houden weet van. En wij mogen dat ook hebben.

Verkondiging, broeders en zusters, ik heb dat eerder ook al gezegd, dat is altijd dat wonderlijke, onder de leiding van de Zoon van God. Want als je daar over doordenkt, hoe dat ging in dat grote Romeinse Rijk, toen het begon vanuit Jeruzalem.

Toen gebeurde dat met, -je zou tegenwoordig zeggen, met bulldozergeweld, met shovelpgeweld, of van die dikke trekkers, Fendt, Case, New Holland, we hebben ze gezien met die boerenprotesten. Je zult er maar voor staan, dan begin je toch ook niks-.

Nou zo was het. Het ging door, -ik gebruik liever dat voorbeeld van een dikke trekker, die gaat dan ook niet te hard. Het gaat niet met 'Ferrari gang', maar het gaat gestadig aan door. En er is geen tegenhouden aan. Binnen twee generaties, is het eigenlijk door dat hele grote Romeinse Rijk al bekend, het Evangelie van Jezus Christus. En niet alleen maar in dat Romeinse Rijk, maar tot in India aan toe. En hoe snel was het al in China, en hoe gauw is het hier gekomen.

En God laat die verkondiging gevolgen hebben. Blijvende gevolgen, van geloven en van bekering. En van groei in geloof. En van groei in aantal gemeenteleden. Is dat niet dat opvallende zinnetje in Handelingen? De Herziene Statenvertaling heeft dan: het Woord 'verbreidde zich'. De Oude Statenvertaling heeft het woord 'wies'. Het groeide. Ja, er kwamen er steeds meer bij.

Is 't niet zo gemeente? Zo staat Epafros of Filemon voor die gemeente in Kolosse. En de hele gemeente die zit 'ja' te knikken, als de brief voorgelezen wordt. Of misschien wel te zéggen van, 'jazeker, zo was het Paulus.'

Zo is het immers gegaan.

Wij gingen die onverdiende goedheid van God geloven. Wij werden ervan overtuigd. Dit is het! En, hier kun je van op aan! Helemaal!

En honderden jaren later, wij zitten hier. De vraag is opnieuw, 'hoe herkenbaar is dit voor u?'

We zijn het niet gewend om in de kerk hardop 'AMEN' te zeggen, maar **beaamt** u dit in uw hart? Dat God ook hier, en misschien bent u wel vanaf het allereerste begin.

Misschien was u nog maar drie dagen oud toen u gedoopt werd. Misschien was u er altijd bij. Maar dan nog: beaamt u het? Dat God ook hier zondaren aanspreekt, en aansprak.

En dat u Zijn genade, en Zijn waarheid hebt leren kennen. En dat het voor u ook álle reden geeft om Hem te danken? Dat u er intens blij van bent?

En dan nog eens, ach, wij zijn gewone mensen, en we zitten nooit altijd op dat niveau van, 'o, geweldig'. Dat bestaat niet. Maar als we ons concentreren, dat zal voor de één op dat moment zijn, voor een ander op een ander moment, afhankelijk weer van situaties. Maar dat het, dat het het diepste van ons hart raakt.

En dat we zeggen: 'ja, ja, Jezus Christus, Hij, en Hij alleen!'

3)Tenslotte, **Heere God wij danken U, voor Uw dienaar.**

Dat was heel bijzonder in Kolosse. In Kolosse heeft Epafros het Evangelie mogen laten horen. Dat was dus niet Paulus zelf. Heel veel andere gemeenten daar was hij zelf geweest, en dan schrijft hij weer een brief. En dan komt hij op dingen terug. Gaat hij op dingen in.

Kolosse kent hij zelf niet. Daar was Epafros. Een gewaardeerde collega, een medewerker, die ook in dienst is van de Heere van de kerk.

Want die Heere gebruikt voor Zijn werk op deze aarde, altijd Zijn dienaren. Altijd Zijn mensen. Gewone mensen. Nou ja, gewoon... Ze zijn ook wel eens een beetje apart, zijn wel eens een beetje bijzonder. En de één is zus, en de ander is zo.

Maar inderdaad gewone mensen. Dienaar van God.

Die vanwege hun dienaar zijn, maar één ding te doen hebben: eraan werken, dat de gemeenteleden in Kolosse, en dat de gemeenteleden in Dalfts, zeggen: 'wat hebben wij een Heere!'

Wat leer ik, via die dienaar, Jezus de Gezalfde, steeds beter kennen.

En daarom ook danken voor de dienaar, die met regelmaat het Woord van de Heere u opdient.

En wil hij zijn werk kunnen doen, dan ook veel voor hem bidden.

En omdat het nodig is dat er meer dienaren komen, ook dáárom vragen, of de Heere nog meer mensen geeft, die Zijn dienaar willen zijn. Want, het is immers nodig, dat het Evangelie altijd maar weer gehoord wordt. Het is immers nodig dat het Woord, zich concentreert, op de volmaakte en enige Redder.

En dat er, is en blijft, of komt, het vertrouwen, door de Heilige Geest gewerkt. En liefde door de Heilige Geest tot stand gebracht. Dat de gemeente werkelijk Geestelijk is. Met de hoofdletter 'G'. En dat je druk bent om elkaar mee te nemen, naar die heerlijkheid, waar het danken en het loven nooit meer ophoudt.

En daarom, broeders en zusters, doe het maar.

Bidt maar.

Keer op keer.

'Heere God, wij danken U,
voor Uw gemeente,
voor Uw gaven,
voor Uw dienaren.'

AMEN